

Право при огню отишла,
Гльвны изъ огна зѣмаше
Сичкѣ дръжннѣ вѣдѣше!
Па при Тодѣра отиде,
Катѣ при него приближи,

Змѣйца отъ него повѣгна,
Въ гжстѣ горѣ прифрѣкна,
Катѣ Змѣйца пиштѣше
Цѣла гора ихтѣше,
Сичкы овчары сѣбѣди!

Заблѣшка. Въ такъ пѣсень ся описва и хубость тѣ на Змѣйцы тѣ: хуба-
ва, на лице свѣтла кату слѣнце, тѣнка висока, русо-злато-коса.
А за Змѣйове тѣ приказвѣть въ приказкы тѣ, чи были хубави млади момци, чѣрно-коси,
высоки въ стаѣ и покрыти сѣ златы луспы по тѣло то си, нѣ имали и крыла и нѣшто
си кату упашкѣ, дѣ нѣ стоіала сичка та сила!

7.

Похыщение Радино отъ огняного Змѣя.

Рада за водѣ ходила
На пѣсты Змѣйскы Влادنцы,
Ходила и сѣ вѣржала.
Срѣшта ѣ идѣтъ два Змѣя,
Два Змѣя, два огнианика.
По-старый Радѣ замина,
По-младый Радѣ замира.
И кѣрчазы ѣ налива.
Чи си Змѣй Ради дѣмаше:
Радо льо лике, Радо льо!
Сѣкы вѣчарѣ ми дохождашъ
По смѣснѣ кыткѣ доносѣшъ,
То-сѣ вѣчарѣ што не донеси?
Рада си Змѣю дѣмаше:
Змѣю льо ты Огнианико!
Пѣсни мѣ Змѣю да мина,
Да мина да си замина.
Майка ми колна си лѣжи,
Колко ѣ колна отъ колѣсть
Два пѣти гори за водѣ!
Змѣй Ради си дѣмаше:
Радо льо мома хѣбава,
Лѣжи ти Радо дръгиге,
Най си Змѣя не лѣжи!
Змѣй си хѣвѣрка високо

И глѣда Змѣй широко!
Сѣга надѣ вази прифрѣкнахъ,
Майка ти сѣди въ горны кѣтѣ,
Сѣди та си ѣмайва!
Майка ти маіосница та,
Майка ти ѣмайница та!
За тѣбѣ ризы сѣшива,
Сѣкаквы былкы вѣшива,
Сѣкаквы кылкы ѣмразны,
Ѣмразны былкы раздѣлны!
Дано тѣ Радо намрѣзѣ!
Майка ти маіосница та,
Маіоса горѣ и водѣ!
Живѣ ѣ зѣмѣ хватила,
Вѣ ново ѣ гѣрне тѣрила,
Сѣ бѣлаз го кодилъ подклама;
Зѣмѣ сѣ въ гѣрне вѣнаше,
Вѣнаше ѣоште пиштѣше;
Ѧ майка ти нарича:
Какъ то сѣ вѣе тѣ-сѣ зѣмѣ,
Тѣй да сѣ вѣжѣтъ за Радѣ,
За Радѣ момци хѣбава!
Дано ѣ Змѣйкѣ намрѣзи,
Намрѣзи да ѣ остави!
До дѣ не тѣ ѣ цѣрила,